

LIEFDE KAN MISLUKKEN

Liefde kan

MATTHEW QUICK

mislukken

Vertaald door Ineke Lenting

LEMNISCAAT ROTTERDAM

© Nederlandse vertaling: Ineke Lenting, 2015
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48,
3062 HL Rotterdam, 2015
ISBN 978 90 477 0702 8
NUR 300
Copyright © Matthew Quick, 2015
Oorspronkelijke titel: *Love May Fail*
Oorspronkelijke uitgever: HarperCollins
Reprinted by arrangement of Harper Books, a division
of HarperCollins Publishers Inc.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

BESTE LEZER,

Toen ik als twintiger les gaf op een middelbare school heb ik vier jaar lang dezelfde clusterklas gehad. Dat stelde me in staat een groepje pubers te zien opgroeien. Tieners zijn over het algemeen doodongelukkig voor acht uur 's morgens, en omdat ik jong en hoopvol was, probeerde ik van dat eerste uur iets leuks te maken. Ik hield een wedstrijd wie de Amerikaanse *Pledge of Allegiance* met de meeste geestdrift en zonder uit zijn rol te vallen kon uitspreken. We vierden verjaardagen. Ik stond erop dat iedereen elkaar begroette. Elke dag aan het eind van het clusterklasuur stond ik bij de deur, wenste de leerlingen een fijne dag en gaf ze een klap op de schouder of een boks. We hadden een klik, een band die vier jaar lang niet verbroken werd.

Tijdens hun laatste jaar, toen het eindexamen naderde, vroegen mijn clusterklasleerlingen: 'Hoe moet dat nou als we gaan studeren? Hoe kunnen we onze dag beginnen zonder een boks en een goeiemorgen?' Bij wijze van grap nam ik een foto van mezelf met mijn vuist uitgestrekt naar de camera. Ik maakte geplastificeerde afdrucken van de foto en deelde die uit. 'Hang me maar op in je kamer in het studentenhuis. Dan kun je me volgend jaar ook nog een boks geven.' Ze moesten lachen. Toen verdwenen ze.

Jaren later vertelden enkele ouders dat hun zoons en dochters dat geplastificeerde fotootje inderdaad op de deur van hun studentenkamer hadden geplakt. Ik was er ondersteboven van. Het is nu meer dan tien jaar later, maar sommige oud-leerlingen komen naar boekpresentaties, en vaak citeren ze dingen die ik voor de klas heb gezegd.

Destijds had ik geen idee hoeveel indruk mijn gebaren en woorden op die tieners maakten. Elke jonge leraar denkt dat hij of zij de

wereld kan veranderen, één leerling tegelijk. Maar het is een langzaam proces: je plant zadjes die jarenlang niet ontkiemen, en zelden zie je een bloem in volle bloei.

De inspiratie voor dit boek kwam van leerlingen die zich hun oude leraar herinnerden en hem briefjes en e-mails stuurden, of naar presentaties kwamen toen ik hun bezielende brandstof het hardst nodig had. Dat gebeurt abnormaal vaak: dat ik op precies het juiste moment iets vriendelijks hoor van een oud-leerling. *Liefde kan mislukken* gaat over het onvoorwaardelijke geloof in anderen, over zaaien en oogsten en uiteindelijk over herleving.

Bedankt voor je komst.

Voor mijn leraren en mijn leerlingen

‘[Jongeren] onthouden niet wat je ze probeert te leren.
Ze onthouden wat je bent.’

– Jim Henson, ‘It’s Not Easy Being Green’

‘We zijn wat we pretenderen te zijn, dus we moeten
voorzichtig zijn met wat we pretenderen te zijn.’

– Kurt Vonnegut Jr., *Mother Night*

Portia Kane, Officieel Lid van het Mensenras! Deze kaart geeft je recht op lelijkheid en schoonheid, hartzeer en vreugde, de grote hoogte- en dieptepunten van het bestaan – en alles ertussenin. De kaart geeft je ook het recht om te streven, te reiken, te dromen en degene te worden die je voorbestemd bent te worden (zoals je diep in je hart weet). Maak dus moedige keuzen, werk hard, geniet ervan en niet vergeten: je wordt wie je verkiest te zijn.

DEEL I

Portia Kane

1

Ik zit op mijn knieën in een van mijn eigen slaapkamerkasten en gluur als E.T. tussen de witte latjes van de louvredeuren door, wanneer de volgende openbaring als een donderslag tot me doordringt: ik ben een eerloze vrouw.

Gloria Steinem zou me voor de vrouwelijke tegenhanger van Uncle Tom uitmaken.

Aunt Jemima misschien, de lachende zwarte vrouw op het pak pannenkoekmix?

Waarom klinkt dat zo vreselijk racistisch? Het is een min of meer gemengde metafoor, dat wel. Maar is die racistisch?

Ik ben zo verslagen en kwaad dat ik niet eens kan bedenken waarom het racistisch zou zijn, laat staan dat ik een politiek correcte metafoor kan verzinnen voor een waardeloze feministe zoals ik.

Ooit heb ik gelezen dat Gloria Steinem als Playboy Bunny heeft gewerkt om het seksisme in de branche aan de kaak te stellen. Wat haar motief ook was, ze is wel degelijk een Playboy Bunny geweest en werd door mannen als seksobject beschouwd.

Gloria kreeg er vast stiekem een kick van.

Zeg nou zelf, de politiek even buiten beschouwing gelaten willen we diep in ons hart toch allemaal begeerd worden, of zelfs als lustobject gezien worden?

En als Gloria Steinem zich door mannen liet begluren en zich in haar kont liet knijpen voor ze de spreekbuis van een complete sekse werd, nou, dan betekent dat heel misschien dat ook ik me – letterlijk – uit mijn eigen kast kan bevrijden om weer een achtenswaardige vrouw te worden tegen wie jonge, intelligente meiden opkijken en aan wie ze zelfs een voorbeeld willen nemen.

Hoe luidt het oude gezegde ook alweer?

De waarheid zal je bevrijden.
Maar eerst heb je de pest in.

Dat heeft Gloria Steinem gezegd, ik weet het bijna zeker.

Ik weet nog dat ik alles over Ms. Steinem las tijdens mijn colleges ‘Gender en vooroordeel’, toen ik nog een goede, zij het onbeproefde, feministe was.

Het is ontzettend gemakkelijk om feministe te zijn wanneer je eerstejaars studente bent met een aardige beurs en voldoende financiële steun om je collegegeld, kamer en levensonderhoud van te kunnen betalen. Een vrouw zonder smet op haar blazoën. Compromissen komen later.

Op een dag zal ik zelf geciteerd worden, wanneer ik weer intelligente, inspirerende dingen zegt, zoals heel lang geleden, toen ik nog in maatje 36 paste.

‘Goed zo, Portia Kane,’ zeg ik tegen mezelf daar in die kast, terwijl een Louis Vuitton-naaldhak mijn linkerbil doorboort. Ik leun met mijn hele gewicht – tweeënzestig kilo, wat helemaal niet slecht is voor een betrekkelijk lange, veertigjarige vrouw – op de tien centimeter hoge hak, als een middeleeuwse priester die zijn door lust gedreven vlees kastijdt. ‘Heb maar lekker de pest in! Want nog even en je zult de waarheid zien. Au!’

Ik doe het wat kalmer aan met de Louis Vuitton-hak.

Zo stoer ben ik nu ook weer niet.

Maar dat kan veranderen.

Ik kan de vrouw worden die ik altijd heb willen zijn.

Hoe dan ook.

Op dit moment denk ik dat zelfs de hoerigste tienermeiden op de treurigste middelbare scholen van tegenwoordig, meiden die zich al laten neuken voor, laten we zeggen, een maaltijd bij de Burger King – een Whopper met uienringen en misschien, als ze goed kunnen onderhandelen, een chocolademilkshake – dat zelfs die Burger King-sletjes geen sympathie zouden kunnen opbrengen voor mijn huidige situatie, laat staan dat ze naar ondergetekende zouden opkijken.

Laat ik het maar bekennen: ik heb gedronken.

Héél veel.

Hennessy Paradis Imperial.

Een fles van ruim tweeduizend dollar.

Ken had hem bewaard voor een speciale gelegenheid, voor als hij eindelijk een hole-in-one sloeg, zoiets.

Zijn 'levensdroom'. Om een bal met één zwaai van zijn club in een hole te slaan. Wat een ambitie! Ken is een echte holbewoner. Zoals hij urenlang met een vuist vol badstof zijn clubs oppoetst... het verschilt niet veel van een masturbatie-act.

Vanavond is het mijn speciale gelegenheid.

Er staat een kanjer van een hole-in-one op het programma, seri-eus.

Eerder vanavond heb ik mezelf een groot glas ingeschonken van wat Ken zijn 'Hen over ice' noemt, en de rest heb ik in Kens humidior gegoten, een 'erfstuk' ter grootte van een koffer en gevuld met illegale Cubaanse sigaren, een gerijpte verzameling die hij in de loop van tien jaar heeft opgebouwd met behulp van dubieuze, lichtgetinte zakencontacten, en die vele duizenden dollars waard is. Ik heb het deksel van de humidior open laten staan, wat een nog grotere zonde is dan 'de paus verkrachten', volgens mijn echtgenoot, die ironisch genoeg een praktiserend en naar eigen zeggen vroom katholiek is. 'Hoe kan een pornograaf een vroom katholiek zijn?' vraag je jezelf nu misschien af. Maar wees eens reëel. Elk gelovig mens die je kent doet regelmatig iets wat haaks staat op de godsdienst die hij of zij belijdt. Zo is het gewoon.

Oké, ik heb ook een paar keer op de sigaren gespuugd, maar ik heb er niet overheen geplast, wat ik oorspronkelijk van plan was.

Om er zeker van te zijn dat de geërfde humidior niet meer te red-den was heb ik er ook nog een pot spaghettisaus met champignon-stukjes overheen gegoten.

O, wat haat ik het als Ken weer eens begint over de prachtige witte vlekjes die op zijn 'bolknakken' verschijnen als hij ze lang genoeg bij de voorgeschreven temperatuur en vochtigheidsgraad heeft laten rijpen.

'Kijk eens, schat, hoe ze opvlammen als de gloeiende punt dichterbij komt,' zegt Ken, en dan houdt hij zo'n smerige kankerstok

voor zijn neus en tuurt er gebiologeerd naar, alsof het de Hopedia-
mant zelf is. ‘Kleine komeetjes,’ zegt hij lachend en met jongensach-
tige verbazing, en negen jaar lang heb ik teruggelachen met mijn
stomme lipsticksmoeltje, net een barbiepop op leeftijd.

Ach, wat ben ik toch een prijswijf.

Als hij rookt is het net of hij een pik in zijn mond heeft.

Ja, ik weet wat je denkt. Vrouwen horen geen woorden als ‘pik’ te
gebruiken, hè? Nou, je kunt me wat, want ik ben volwassen, het is
hier geen kerk en Ken zit altijd heel geil op zijn sigaren te zuigen.

‘No homo,’ zegt hij als hij een andere man omhelst of complimen-
teert of iets zegt wat voor affectie of vriendelijkheid kan doorgaan,
want Ken is een schaamteloze homofoob.

Hoe ben ik hier in godsnaam terechtgekomen?

Hoe heb ik ooit met zo’n schertsfiguur kunnen trouwen?

Hoe heb ik me zo door geld kunnen laten verleiden dat ik nu in
een tropisch paleis woon met marmeren vloeren, zeven meter hoge
plafonds, kathedraalpoorten, palmbomen, kristallen kroonluch-
ters, een zwembad, handgesneden meubilair en peperdure roest-
vrijstalen apparaten, vergeleken waarmee het huis uit mijn jeugd
een lemen hut is, nog te min voor het vee?

En toch...

‘E.T. phone home,’ zeg ik tegen mezelf in de kledingkast, en dan
neem ik weer een slok Hen, volgens Ken ‘de voorkeursdrank van de
brothers’, waarmee hij zwarte mensen bedoeld.

Puur racistisch.

Had ik ook maar een zakje Reese’s Pieces.

Hier in de kast voer ik zelfs dat trucje op met die abnormaal lange
E.T.-wijsvinger: ik doe alsof mijn nagel net zo oranje opgloeit als
mijn Hennessy wanneer ik hem in het licht van de slaapkamerlamp
houd, dat in strepen door het deurtje valt.

‘L... ie... ut,’ zeg ik, net als de alien als hij tegen het jongetje Elliott
praat.

Ik hoor de voordeur opengaan en het alarm piepen.

Elke spier in mijn lijf verstijft.

Ik hoor haar lachen als hij de code intoetst: onze gezamenlijke ge-
boortedatums.

Mijn maand, zijn jaar.

Ze heeft een kinderlijk stemmetje dat me aan Smurfin doet denken, of misschien komt het doordat ze Ken ‘papa’ noemt.

Echt waar, zo noemt ze hem. Papa. Alsof hij Ernest Hemingway is.

‘Ontwapend,’ zegt de beveiligingsrobot.

‘Woedende hysterische vrouw in de kast,’ fluister ik. ‘Kijk uit.’

Ik heb het eerder nog niet gezegd, maar ik heb Kens geliefde Colt .45 in mijn hand.

Hij beweert dat je met dat wapen een langs scheurende vrachtwagen kunt stoppen, dat je alleen maar een kogel door de motor hoeft te schieten, dus ik vermoed dat ik de op handen zijnde seksapade tot een voortijdig einde kan brengen.

Ik heb mezelf ervan overtuigd dat ik ze allebei dood ga schieten.

Stel je voor.

Hun hoofden die als natte piñata’s uit elkaar spatten.

Hij zal haar nu wel betasten, want ze giechelt terwijl ze over de trap naar me toe komen.

‘Is dat je vrouw, papa?’ hoor ik haar vragen, en in gedachten zie ik haar naar ons portret wijzen, dat boven aan de trap hangt. Ken in een grijs Armani-streepjespak. Ik in mijn mooiste Carolina Herrera-cocktailjurkje. We zien eruit als een op Tony Montana geïnspireerde versie van *American Gothic*. Zo te horen vindt ze het niet echt bezwaarlijk dat papa waarschijnlijk getrouwd is.

‘Ze is dood,’ zegt Ken. ‘Vrouwenkanker.’

Hij is tenslotte een pragmatisch man. Niet buitengewoon creatief, maar wel effectief.

Heel even geloof ik hem ook nog en voel ik me dood.

Niet-bestaand.

Al vertrokken.

Niets.

‘Sneu,’ mijmert het meisje, dat blijkbaar een voorkeur heeft voor eenlettergrepige woorden, behalve dan dat papa-gedoe. ‘Hield je van haar?’

‘We gaan het niet over onaangename zaken hebben,’ zegt Ken, en dan hoor ik haar weer gillen en lachen.

‘Wat ben je sterk!’ zegt ze en ik boer een mondvol kots op als ik me verbeeld hoe hij haar naar me toe draagt.

Drempels.

Ken beroemt zich er vaak op dat hij me nooit heeft bedonderd met een van de 'actrices' uit zijn films, alsof dat een bewonderenswaardige prestatie is, als het al waar is. Tegen zijn werknemers zegt hij altijd: 'Niet uit je eigen trommel snoepen,' oftewel: niet neuken met de meiden die we filmen en verhandelen, maar blijkbaar is het wel oké om de rest van de vrouwen op de planeet te neuken. Dat is het soort ethiek dat Ken belijdt. Mijn katholieke echtgenoot.

Ik vraag me af of ze een hoer is die een rol speelt, want ze klinkt te dom om echt te kunnen zijn.

Gek genoeg doet de mogelijkheid dat ze een prostituee is me aarzelen, en het maakt het zonder meer moeilijker om haar door het hoofd te schieten, misschien omdat een hoer alleen maar doet waar ze voor betaald wordt – haar werk dus. Maar als ik hem vermoord, moet ik haar ook vermoorden, want ik wil geen getuigen, en ik kan alleen op een milde straf rekenen als de rechter een vrouw is, die gelooft dat de moorden uit passie zijn gepleegd. Geen enkele door passie gedreven vrouw met een groot pistool in haar hand zou de verleiding kunnen weerstaan een schot te lossen op de meid die haar man neukt.

Ik sla mijn handen om de Colt .45 en zet me schrap, klaar om de kamer binnen te stormen en als een Quentin Tarantino-personage om me heen te schieten.

Ik probeer mijn innerlijke Gloria Steinem en Angela Davis op te roepen, mijn innerlijke Lynda Carter zelfs.

Wees maar kwaad!

Neem de touwtjes in handen!

Wees een ware feministe!

Glurend door de louvrelatjes zie ik dat Kens nieuwste verovering uiteraard klein is, blond en hooguit twintig.

Als ze vijfenveertig kilo weegt, ben ik de Kerstman.

Maatje nul.

Een studente en waarschijnlijk te jong om al te mogen drinken.

Een kind.

Ken is zesenvieftig, maar dat zou je hem niet geven.

Hij lijkt een beetje op Tom Selleck anno 1983 met zijn ouderwetse snor en zijn borsthaar, dat opeens voor de dag is gekomen.

Zijn das en colbert liggen al op de vloer.

Ze heeft zijn overhemd losgeknoopt.

En daar gaat haar jurk, over haar hoofd.

In die roze bh en katoenen slip ziet ze er nog jonger uit.

Ze voeren een soort dansje op, kijken elkaar in de ogen en zwaaien met hun heupen, als bij het langzame deel uit 'Stairway to Heaven', terwijl ze niet kunnen wachten tot het snelle deel begint.

(Ah, brugklasfeestjes, zelfs op een moment als dit word ik er nog aan herinnerd.)

Ze zuigt op haar onderlip alsof het een lolly is.

Ik mag pas in actie komen wanneer hij tot de daad overgaat, zodat ik onweerlegbaar bewijs heb. Zodra hij zijn stompe pikkie in haar steekt, spring ik als een verwaarloosde-eega-in-een-doesje uit de kast, zwaaiend met Kens bloedeigen handkanon.

Al snel duiken ze het bed in, en ook al liggen ze onder de lakens – of liever gezegd onder mijn Calvin Klein Acacia-dekbed – ik weet dat hij officieel overspel heeft gepleegd, want hij laat dat irritante er-zit-een-mug-in-mijn-keel-kuchje horen, zoals altijd vlak voor hij gaat spuiten.

Langer dan anderhalve minuut heeft het niet geduurd.

Toch spring ik de kast niet uit, maar ik kijk naar het blauwe dekbed, dat gelijk op en neer gaat met het laatste amechtige gestoot van Kens ontrouw – zijn toegedekte kont schiet om de seconde spas-tisch, als een naar lucht snakkende walvis, naar het oppervlak –, en mijn enige gedachte is dat zijn liefje van de dag op de actrice lijkt die Khaleesi speelt in *Game of Thrones*.

Nou, die serie hoef ik ook nooit meer te zien.

Ken komt klaar en kucht nog wat na. Volgens mij is Khaleesi niet aan haar trekken gekomen, en aangezien Ken inmiddels hijgend op zijn rug ligt, gaat dat ook niet meer gebeuren.

Ergens schudt Gloria Steinem verbijsterd haar hoofd. Angela Davis heeft me geroyeerd als feministe. Lynda Carter wil al mijn manchetarmbanden en met sterren bezaaide blauwe slipjes confis-queren voor ze me met haar Wonder Woman-lasso ophangt.

Een halfuur geleden had ik me al helemaal verzoend met levens-lang.

Het leek zelfs heldhaftig.

Maar als je Ken echt ging vermoorden, waarom heb je zijn humidor en zijn sigaren dan vernield?

Aha, slimme lezer, je kent me beter dan ik mezelf ken.

En nu lijkt het allemaal een practical joke.

De ervaringen die tot ik nu toe heb opgedaan, hebben geen gewicht en zijn van geen enkel belang.

Ik begin onbedaarlijk te lachen.

Ik ben machteloos tegenover de komedie van mijn eigen leven.

In gedachten keer ik terug naar mijn eerste ontmoeting met Ken, aan de andere kant van de staat, in Miami. Ik droeg een rood strandjurkje, was zonnebrandcrèmebruin en had mijn oude nep-Ray-Ban Wayfarer op, en zo zat ik samen met een vriendin die in de horeca werkte op het terras van een Cubaans eethuisje, waar we ons baadden in de onverdiende royalty's van onze jeugd, die al op zijn retour was maar er theoretisch nog steeds mee door kon. We aten overheerlijke zwartebonendip en bakbananen die zo uit de pan kwamen – verbazend, alle bijzonderheden die ik me onder druk kan herinneren – toen Ken op ons af stapte en Carissa vijfhonderd dollar bood voor haar stoel.

‘Zullen we van plaats wisselen?’ Zo bracht hij het.

Carissa en ik moesten allebei lachen, tot hij het geld als een waaier op tafel legde: kraakheldere, nog nooit gevouwen briefjes van honderd, die hij als een Colombiaanse drugsbaron uit de binnenzak van zijn colbert toverde.

Hij droeg een wit pak en had een belachelijke wandelstok met een ivoren handvat, en op dat moment had er bij mij een lampje moeten gaan branden.

Zeg nou zelf: een wandelstok, in 2002?

Maar hij was zo knap dat mijn knieën knikten.

Zo pakt hij het aan.

Ernstige blik.

Zelfvertrouwen.

Geld.

Geen greintje modebewustzijn, maar met de protserigheid en eigendunk van een ouderwetse plantage-eigenaar.

Toen ik Carissa onder de tafel een schop verkocht, veegde ze de vijfhonderddollarbriefjes bij elkaar, tikte ze tot een net stapeltje en

zei dat we elkaar wel weer zouden zien op het afschuwelijke, rokerige, van kakkerlakken vergeven hotelkamertje dat we voor een week hadden geboekt. Vervolgens ging Ken zitten en zei: 'Ik ga met je trouwen.'

'O ja?' zei ik, me totaal niet bewust van mijn noodlot.

Ik voelde me zelfs geleid.

Tien jaar later zit ik dronken in mijn eigen kast naar hem te kijken terwijl hij een tiener naait, en ik lach me een ongeluk, want wat kan ik anders?

Dat noemen ze leven.

Kijk uit, jonge vrouwen die dit lezen.

Het gebeurt in een flits.

De ene dag ben je een welpje dat frank en vrij door het woud zwerft, en dan bam! zit je bloedende achterpoot in een berenklem en voor je het weet zijn je klauwen en tanden uitgetrokken, ben je drugsverslaafd en voer je kunstjes op in een Russisch circus, krijg je met de zweep van je trainer – altijd een man – terwijl kinderen met hun kleffe snoepandjes naar je wijzen en je uitjouwen.

Nogmaals: ik heb gedronken.

'Wat krijgen we nou?' Ken rukt de kastdeur open. 'Hola!' Met zijn handen in de lucht doet hij een stap naar achteren en staart naar de loop van zijn geliefde Colt, die wat bibberig op de plakkerige, lila-kleurige, spadevormige eikel van zijn inmiddels leeggelopen penis is gericht.

Voor er een ongeluk gebeurt, werp ik het onwaarschijnlijk zware wapen in de hoek van de kast.

De bak in voor deze karikatuur van een man?

Ik dacht het niet.

'Zo'n klein doel raak ik trouwens toch niet, Ken,' zeg ik en dan barst ik in dronken gegiechel uit.

'Het is niet wat u denkt,' zegt Khaleesi, en ze bedekt haar volmaakte, op vanille-ijshoorntjes lijkende borsten met een van mijn Calvin Klein-sierkussens.

Ik blijf maar lachen.

'Wat doe je daar in de kast?' vraagt Ken. 'Ik dacht dat je op bezoek ging bij je... Hoor eens.' Hij steekt zijn gespreide handen in de lucht. 'Ik kan het uitleggen. Echt. We komen hier wel uit, Portia. Vertrouw maar op mij. Alles komt goed.'

Om je te bescheuren!

‘Wat zit je nou te lachen?’ zegt Ken. ‘Gaat het wel?’

‘Ik stap maar eens op,’ zegt Khaleesi.

‘Nee, nee, nee, schat. Hier blijven. Als je blijft. Ik sta erop. Mijn man heeft je nog niet eens klaar laten komen,’ zeg ik. ‘Ik was toch al van plan weg te gaan. Dus doe alsof je thuis ben. Neuk Ken maar zo vaak als je wilt. Als hij hem weer overeind krijgt tenminste. Zal ik een geheimpje verklappen? Beter dan daarnet wordt het niet.’

Als ik opsta en de kast uit stap moet ik zo hard lachen dat de tranen over mijn wangen biggelen.

Ik begin slipjes en bh’s in mijn Michael Kors-weekendtas te prop-pen.

De naakte Ken kijkt met open mond toe, alsof ik zojuist het vuur heb uitgevonden.

Ik schud mijn hoofd.

Fucking holbewoner.

Overkomt mij dit?

‘Portia,’ zegt hij. ‘Kom nou, Portia. Waar ga je naartoe?’

‘E.T. phone home,’ zeg ik met mijn E.T.-stemmetje en dan lach ik tot ik moet hoesten en er bijna in stik.

‘Portia,’ zegt Ken. ‘Je maakt me bang. Gaat het echt wel?’

Ik stop met inpakken en kijk hem recht in zijn ogen. ‘Ik heb me mijn hele leven nog nooit zo goed gevoeld, Ken. Je wordt bedankt. Nee, echt. Bedankt dat je zo’n klootzak bent. Als je maar iets menselijker was geweest, zou ik misschien zijn gebleven. Maar dat heb je me allemaal bespaard. Mijn held. Bedankt. Duizend keer dank.’

Dan besluit ik een koffer uit de inloopkast te trekken en er genoeg spullen in te stoppen om een paar weken vooruit te kunnen.

‘Kan ik u helpen?’ vraagt Khaleesi, de schat. Ik besef dat ze nog dommer is dan ze eruitziet. Ik begin haar zelfs aardig te vinden. Of liever gezegd: ik heb met haar te doen. In mijn verbeelding red ik haar uit Kens klauwen en word ik haar mentor. Dan worden we lid van een club voor vrouwen die verslaafd zijn aan vreselijke mannen.

AVAK.

Anonieme Verslaafden Aan Klotekerels.

Vergeef haar, wereld, want het blondje weet niet wie ze neukt.

‘Nee, blijf waar je bent,’ zeg ik tegen Khaleesi. ‘Ik ben zo weg. Dan

mag je Ken horen snurken en word je wakker als hij postcoïtaal moet schijten. Een keer extra doortrekken is er niet bij. Hij doet de deur niet eens dicht. Hij is een nationaal monument, neem dat maar van mij aan.'

'Portia,' zegt Ken. 'Als we er nou eens over praten. Dat is het hele probleem. We praten nooit meer!'

Weer moet ik lachen, of eerder gniffelen.

'Het is leuk geweest, Ken,' zeg ik, en dan steek ik hem mijn hand toe alsof we net een afmattende, tien jaar durende tenniswedstrijd hebben afgerond.

'Portia, geef toe,' zegt Ken terwijl hij poedelnaakt en met open handen staat te gebaren. Zijn kleine, met een Khaleesilaagje beplakte pik heeft zich als de kop van een schildpad teruggetrokken in een pantser van grijzend schaamhaar. Je zou toch verwachten dat hij wat snoeiwerk had verricht alvorens met tieners te daten. 'Het gaat al heel lang niet goed, en ik heb ook behoeften. Je bent niet, nou ja, ik wil alleen maar...'

'Dat klopt.' Ik onderbreek hem voor hij kan zeggen dat het mijn schuld is. Dat ik vaker met hem had moeten neuken. Dat ik tekortschiet. Niet waar hij al die jaren geleden op gerekend had. Dat ik het lef had ouder te worden en dat ik niet langer het lijf en het libido van een achttienjarige heb, dat ik naar iets substantiëlers en zinvollers verlang dan zijn playboyleventje, en dat ik me moet schamen, ook al is het ruim twintig jaar geleden dat ik achttien was en ook al was ik allang geen tiener meer toen we elkaar ontmoetten. Ik trek mijn hand terug. 'Helemaal waar.'

'Wat geldt betreft zul je niks tekortkomen. Zit daar maar niet over in. Je weet dat ik op dat gebied geen slechte vent ben.'

'Ik ben geen hoer, Ken. Dank je vriendelijk.'

'Dus je bent niet kwaad op me? We zijn nog steeds maatjes?'

Maatjes.

Ongelooflijk.

Nadat ik hem een tiener heb zien naaien, word ik geacht rekening te houden met zijn kwetsbare gevoelens.

Ik kijk naar Khaleesi, die zich onder het dekbed verschuilt, dat ze tot haar neus heeft opgetrokken. Ze bekijkt ons vol belangstelling, met van die grote Kewpie-poppenogen, alsof we een live-soap opvoeren.

Middelbaar en sneu.

Het verraad van onze jongens.

Portia Kane is een fucking debiel op leeftijd.

‘Ik ben anders wel gelukkig, Ken. Voor het eerst in jaren. Ik ben gelukkig. En fuck you omdat je me belazerd hebt. Voor de zoveelste keer. Maar evengoed bedankt.’ Met een zwaaitje naar Khaleesi zeg ik: ‘Fuck you en jij wordt ook bedankt.’

Ze knikt, maar kijkt beduusd.

‘E.T. phone home,’ zeg ik weer met dat stemmetje, en ik richt mijn wijsvinger op Kens neus.

Met samengeknepen ogen kijkt hij me schuins aan. ‘Je ging me toch niet echt doodschieten, schat? Na alles wat we hebben meegeemaakt? We hebben het ook fantastisch gehad samen. Jij en ik. Diep in ons hart blijven we altijd van elkaar houden. Geef toe. Toch?’

Ik geloof echt dat het antwoord hem niet onberoerd laat, dat het belangrijk voor hem is om te geloven dat ik nog steeds van hem houd, op een soort afhankelijke, onderdanigedochterachtige manier, en dat ik altijd van hem zal blijven houden.

Voor eeuwig.

Hij wil de pooier van mijn gemoed zijn, de eigenaar van mijn hart.

Ik besluit om de herinnering aan hem te doden, hoe lang ik er ook over doe.

Om Ken Humes te vernietigen.

Uit te wissen.

En om te genezen van tien jaar afhankelijkheid.

Ik verdien beter.

En beter is niet eens zo onbereikbaar als je wat mannen betreft bij het allerlaagste bent begonnen.

‘Dag, Ken.’ Met mijn volle hand geef ik een harde klap tegen zijn klamme fluit en ballen. ‘Low-five.’

‘Kutwijf!’ roept hij terwijl hij ineenkrimpt en zich op zijn knieën laat vallen.

Ik geloof dat ik Khaleesi een kreetje van gespeelde verrukking hoor slaken, alsof ze opeens achter op een jetski staat, met haar blote armen om de gestaalde buikspieren van een proffootballspeler, een beeld dat me is bijgebleven uit een deodorantcommercial.

Dat is de wereld waarin we leven.

Khaleesi is weer rolvast.

Dat soort meiden bestaat echt, bedenk ik. Serieus. Mannen als Ken kunnen niet genoeg van de schijnvertoning krijgen. En ik heb het spel veel te lang meegespeeld.

‘Fuck dit leven,’ zeg ik. ‘Fuck it. Fuck you, Ken Humes. Fuck alles!’
En dan ben ik weg.

2

‘Ik had niet met mijn studie moeten kappen,’ zeg ik tegen Alfonzo, mijn vaste chauffeur. Ik zit achter in de Town Car en nip van een miniflesje riesling. Hij draagt zijn standaard zwarte pak met smalle stropdas, heeft zijn, gladde, amandelkleurige handen vast om het stuur geslagen, en is zoals altijd stoïcijns als een standbeeld. ‘Weet je hoe moeilijk het is voor een vrouw zonder universiteitsdiploma om zichzelf te redden?’

‘Ik heb geen verstand van universiteiten. En ik heb nog minder verstand van vrouwen, Mrs. Kane,’ zegt Alfonzo, met zijn blik op de weg gericht. ‘Ik hou het bij autorijden.’

Ik sla de rest van het flesje achterover. ‘Mijn jaargemiddelde was niet hoog genoeg om voor een beurs in aanmerking te komen. Ik had prachtige cijfers voor literatuur en schrijven, maar die stomme verplichte bijvakken... zeg nou zelf, waarom moest ik op de universiteit weer scheikunde doen? Het periodiek systeem uit mijn hoofd leren? Dan steek ik nog liever een stanleymes in mijn oog. Ik wilde schrijver worden, geen wetenschapper. En ik werd van de universiteit geschopt. Ik! Mijn gemiddelde schommelde zo rond de zes terwijl ik twintig uur per week in het restaurantgedeelte van het winkelcentrum werkte: vloeren dweilen, frituren, en dat terwijl Ouwe Victor, die griezel van een portier die bovendien twee keer zo oud was als ik, de hele tijd achter me aan liep met zijn vieze praatjes. “Ik heb een superlekkere leren bank”, dat soort dingen. Ik moest allemaal obstakels overwinnen en toch was ik degene die een waarschuwing kreeg! Waarom is de een chauffeur en de ander passagier in de Town Car van het leven, Alfonzo? Heb jij dat raadsel al opgelost?’

‘Nee,’ zegt Alfonzo. ‘Ik niet.’

‘Mijn kamergenote tijdens het eerste jaar was een passagier. Haar jaargemiddelde lag rond de vier, maar dat deed er niet toe, want haar pappie was advocaat en die betaalde voor de rit. O, wat had ik de pest aan Casey Raymond! Designerkleden. Dure make-up. Zo’n type dat jij wel duizend keer in je auto hebt gehad.’ s Morgens deed ze er anderhalf uur over voor ze klaar was. Zodra de zon opkwam, veranderde onze studentenkamer in een schoonheidssalon. Ze had zelfs een auto. Op haar achttiende! Een gloednieuwe Volvo! Kun je het je voorstellen, Alfonzo?’

Alfonzo antwoordt niet, maar er stroomt zoveel alcohol door mijn aderen dat ik blijf praten.

‘Voor haar was de studie één groot corpballenfeest. De lol kon al helemaal niet op als een jongen werk van haar maakte. Ondertussen leverde ik slaap in om te kunnen studeren, en voor elk tentamen en examen kotste ik van de zenuwen. Ik rookte Camels bij het leven. Ik lag zowat aan een koffie-infuus. Stress ramde zijn reuzenvuist in mijn keel en dan beet ik keihard in zijn elleboog tegen de pijn. Ik had niets om op terug te vallen. Niemand. Jij weet vast waarover ik het heb. Over hoe oneerlijk het was. Ik zie het in je ogen, Alfonzo. Jij en ik zijn van hetzelfde laken een pak.’

Alfonzo en ik wisselen een korte blik in de achteruitkijkspiegel.

Ik weet niet of hij te veel aftershave opheeft of dat ik alcohol zweet.

‘Dus ik kapte ermee voor ik eraf werd geschopt. Fuck de hele zooi. Ik wandelde gewoon met mijn koffer de campus af en nam een bus naar huis. Ik zei niet eens dat ik wegging. Misschien was ik overspannen, weet ik veel. Misschien ben ik nu ook overspannen. Maar het was een vergissing. Dat zie ik nu duidelijk. Ik kon niet zonder papiertje, terwijl Casey Raymond zich wel zou redden, wat ze ook deed of juist niet deed, want haar pappie was haar Ken Humes. Ze was een geboren passagier. Of “een cliënt”, zoals jij dat zegt voor je telefoontje. De cliënt is ingestapt.’

‘Eigenlijk moet ik dit alles niet horen, Mrs. Kane,’ zegt Alfonzo. ‘Ik ben uw chauffeur maar.’

Ik sla een backhand in zijn richting. ‘Iedereen weet dat Ken seksverslaafd is. Hij zou het gat nog uit een donut neuken. Hij kan er ge-